

ผลของการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานที่มีต่อความรู้ เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนของนักศึกษา

Effects of Research-Based Learning on Undergraduate Students'
Knowledge of ASEAN Culture

ธัญธัช วิภัติภูมิประเทศ¹

Thuntuch Viphatphumiprathes

บทคัดย่อ

งานวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนของนักศึกษาระหว่างก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน 2) เปรียบเทียบความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนของนักศึกษา ระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานและกลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติ และ 3) ศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน โดยออกแบบงานวิจัยเชิงทดลองแบบมีกลุ่มควบคุมและมีการทดสอบก่อนและหลังทดลอง (Pretest-Posttest Control-Group Design) ซึ่งเก็บข้อมูลจากนักศึกษามหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตยที่ลงทะเบียนเรียนวิชา GE140 ประชาคมอาเซียน ในภาคการศึกษาที่ 1/2556 แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 40 คน และกลุ่มควบคุม 52 คน เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบประเมินความรู้ความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมอาเซียน แบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานและกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ และแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน วิเคราะห์ข้อมูลด้วยสถิติเชิงพรรณนา Paired t-test Independent t-test และการวิเคราะห์เนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) นักศึกษาที่เรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานมีความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 2) นักศึกษาที่เรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานมีความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 3) นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานในภาพรวมที่ระดับค่อนข้างสูง

คำสำคัญ: การเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน, ความรู้, วัฒนธรรมอาเซียน

Abstract

The purposes of this research were 1) to compare students' knowledge of ASEAN culture before and after learning through research-based learning; 2) to compare their knowledge of ASEAN culture between research-based learning group and traditional learning group; and 3) to study their satisfaction on research-based learning. The pretest-posttest control-group design was used in this study by collecting the data from 92 Dhurakij Pundit University students who enrolled in "GE140 ASEAN Community" course in the first semester of the academic year 2013. They were divided into one experimental group (n = 40) and one control group (n = 52). Research instruments consisted of assessment form about students' knowledge of ASEAN culture, questionnaire about students' satisfaction on research-based learning, research-based learning and traditional learning activities, and interview form about students' opinion on research-based learning. Descriptive statistics, paired

¹ ดร., อาจารย์ประจำหมวดวิชาศึกษาทั่วไป คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย

t-test, independent t-test, and content analysis were used to analyze the data collected. The results showed that: 1) after learning through research-based learning, their knowledge of ASEAN culture was statistically significantly higher than before learning (p -value < 0.001); 2) research-based learning group's knowledge of ASEAN culture was statistically significantly higher than traditional learning group (p -value < 0.05); and 3) their overall satisfaction on research-based learning was at slightly high level.

Key words: Research-based learning, Knowledge, ASEAN culture

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

การเตรียมผู้เรียนให้มีความพร้อมเพื่อเข้าสู่ประชาคมอาเซียนที่จะเกิดขึ้นในปี พ.ศ.2558 นั้น นอกจากจะต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนมีทักษะในการปรับตัว รวมถึงได้เรียนรู้ภาษาอังกฤษและภาษาประเทศเพื่อนบ้านแล้ว ยังจำเป็นต้องให้ผู้เรียนมีความรู้ความเข้าใจในวัฒนธรรมหรือวิถีชีวิตของคนในกลุ่มประเทศอาเซียนด้วย (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2554; สุรินทร์ พิศสุวรรณ, 2555)

หมวดวิชาศึกษาทั่วไป คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต ได้ปรับปรุงหลักสูตรรายวิชาศึกษาทั่วไปในปีพ.ศ.2555 และได้เปิดสอนวิชา GE140 ประชาคมอาเซียน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนให้แก่นักศึกษา โดยมีเนื้อหาเกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของอาเซียนและประชาคมอาเซียน ลักษณะทางการเมือง เศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมของประเทศสมาชิก ประชาคมการเมืองและความมั่นคงอาเซียน ประชาคมสังคมและวัฒนธรรมอาเซียน ประชาคมเศรษฐกิจอาเซียน แผนแม่บทว่าด้วยความเชื่อมโยงระหว่างกันในอาเซียน ผลกระทบของประชาคมอาเซียนต่อประเทศไทย และการเตรียมความพร้อมสู่ประชาคมอาเซียน อย่างไรก็ตาม การเรียนการสอนที่ผ่านมาเน้นในลักษณะการบรรยาย ทำให้การเรียนรู้เรื่องอาเซียนของนักศึกษามีอย่างจำกัดภายในห้องเรียน กล่าวคือ นักศึกษาได้รับความรู้จากผู้สอนแต่เพียงฝ่ายเดียวเท่านั้น ซึ่งทำให้ไม่สามารถเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้เนื้อหาอาเซียนได้ตามความสนใจของผู้เรียนอย่างแท้จริง

ผู้วิจัยจึงเห็นความจำเป็นที่จะปรับปรุงวิธีการเรียนการสอนโดยเน้นให้ผู้เรียนเป็นสำคัญ เนื่องจากจะทำให้ผู้เรียนได้รับประโยชน์มากกว่าการเรียนจากการฟัง

บรรยายจากผู้สอนแต่เพียงอย่างเดียว กล่าวคือ ผู้สอนจะเปลี่ยนบทบาทจากผู้บอกวิชาเป็นผู้จัดการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้จากแหล่งต่างๆ เช่น การค้นคว้าวิจัย (วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา, 2556) โดยผู้วิจัยได้เลือกการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน (Research-Based Learning) มาประยุกต์ในการเรียนการสอนวิชาดังกล่าวโดยเฉพาะหัวข้อวัฒนธรรมของประเทศสมาชิกอาเซียน เนื่องจากทำให้ผู้เรียนได้ใช้ผลการวิจัยเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้ เนื้อหาสาระต่างๆ จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้ง (ทิศนา เขมมณี, 2555)

หลักการของการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน (ไพฑูริย์ สินลารัตน์, 2555; สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และ ทศนีย์ บุญเดิม, 2545 อ้างถึงใน ไพฑูริย์ สินลารัตน์, 2555; Green, 2011) คือ การเปลี่ยนแนวคิดจากการเรียนรู้โดยการฟังบรรยายและการจำ เป็นการคิดค้นแสวงหาคำตอบเอง โดยผู้สอนเป็นผู้ให้คำปรึกษาแก่ผู้เรียน ทั้งนี้ การเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานนั้นมี 4 รูปแบบ ได้แก่ การให้ผู้เรียนได้ฝึกปฏิบัติทำวิจัย การให้ผู้เรียนร่วมทำวิจัยกับผู้สอน การให้ผู้เรียนศึกษาค้นคว้าองค์ความรู้จากผลงานวิจัยที่ผ่านมา และการสอนโดยใช้ผลการวิจัยประกอบ

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบให้นักศึกษาเรียนรู้จากผลงานวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมอาเซียนซึ่งเป็นหัวข้อหนึ่งในวิชานี้ สำหรับสาเหตุที่ใช้รูปแบบเรียนรู้โดยศึกษาจากผลงานวิจัยเท่านั้น เนื่องจากนักศึกษาทุกคนที่ลงทะเบียนเรียนในวิชานี้กำลังศึกษาในระดับชั้นปีที่ 1 ซึ่งไม่เคยมีทักษะทางด้านการศึกษาวิจัย นอกจากนี้ การให้นักศึกษาได้เลือกศึกษาจากผลงานวิจัยที่ผ่านมายังมีส่วนช่วยให้นักศึกษาได้เรียนรู้ตามความสนใจของตนเองด้วย ทั้งนี้ ผู้วิจัยจะเปรียบเทียบความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนของนักศึกษาระหว่างก่อนและ

หลังเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน และเปรียบเทียบความรู้ เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนระหว่างนักศึกษาที่เรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานและเรียนรู้แบบปกติ รวมถึงความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน ซึ่งสุดท้ายแล้วจะนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปใช้เป็นฐานในการพัฒนารูปแบบการเรียนการสอนในวิชาดังกล่าวเพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมในการเข้าสู่ประชาคมอาเซียนให้แก่นักศึกษาได้อย่างเหมาะสมต่อไป

วัตถุประสงค์การวิจัย

1. เพื่อเปรียบเทียบความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนของนักศึกษา ระหว่างก่อนและหลังการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน
2. เพื่อเปรียบเทียบความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนของนักศึกษา ระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานและกลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติ
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน

สมมติฐานการวิจัย

1. นักศึกษาที่เรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานมีความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน
2. นักศึกษาที่เรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานมีความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียน สูงกว่านักศึกษาที่เรียนรู้แบบปกติ

นิยามศัพท์

1. การเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน หมายถึง กระบวนการเรียนรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา GE140 ประชาคมอาเซียน โดยการค้นคว้าองค์ความรู้จากผลงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมอาเซียนจากฐานข้อมูลออนไลน์ และนำเสนอข้อค้นพบ การใช้ประโยชน์จากผลการวิจัย การอภิปรายเชื่อมโยงกับเนื้อหาสาระซึ่งเรียนในชั้นเรียน รวมถึงการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของวัฒนธรรมระหว่างประเทศสมาชิกในอาเซียน

2. การเรียนรู้แบบปกติ หมายถึง กระบวนการเรียนรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนของนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา GE140 ประชาคมอาเซียน โดยนักศึกษา

เรียนรู้เนื้อหาที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมอาเซียนผ่านการสอนแบบปกติหรือเน้นการบรรยายเนื้อหาจากผู้สอน

3. ความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียน หมายถึง ระดับความรู้ความเข้าใจของนักศึกษาเกี่ยวกับวัฒนธรรมของประเทศสมาชิกในอาเซียนโดยเป็นวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุและไม่ใช่วัตถุ เช่น วิถีชีวิต ศาสนาและความเชื่อ รวมถึงความเหมือนและความแตกต่างของวัฒนธรรมระหว่างประเทศสมาชิกในอาเซียน

4. ความพึงพอใจของนักศึกษา หมายถึง ระดับความรู้สึกพึงพอใจหรือความชอบของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานในวิชา GE140 ประชาคมอาเซียน ซึ่งแบ่งออกเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านการจัดกิจกรรม ด้านแหล่งค้นคว้าผลงานวิจัย ด้านเนื้อหา และด้านการประเมินผล

ขอบเขตการวิจัย

1. ด้านกลุ่มตัวอย่าง: งานวิจัยนี้เก็บข้อมูลจากนักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา GE140 ประชาคมอาเซียน ของหมวดวิชาศึกษาทั่วไป คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ จำนวน 2 กลุ่มเรียน รวม 92 คน ในภาคการศึกษาที่ 1/2556
2. ตัวแปรที่ใช้ในการวิจัย: ตัวแปรอิสระ คือ วิธีการจัดการเรียนรู้ จำแนกเป็น 2 แบบ ได้แก่ การเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน และการเรียนรู้แบบปกติ ส่วนตัวแปรตาม คือ ความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนและความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในงานวิจัยนี้ คือ นักศึกษาที่ลงทะเบียนเรียนวิชา GE140 ประชาคมอาเซียน ของหมวดวิชาศึกษาทั่วไป คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ ในภาคการศึกษาที่ 1/2556 ประกอบด้วยนักศึกษาชาวไทย 3 กลุ่มเรียน และนักศึกษาชาวจีน 1 กลุ่มเรียน รวมทั้งสิ้น 214 คน ผู้วิจัยเลือกกลุ่มตัวอย่างแบบเจาะจง (Purposive Sampling) โดยเก็บข้อมูลจากนักศึกษาชาวไทย 2 กลุ่มเรียนที่ลงทะเบียนเรียนในวิชาและภาคการศึกษาดังกล่าว ตลอดจนเป็นกลุ่มเรียนที่ผู้วิจัยเป็นผู้รับผิดชอบสอน โดยกำหนดเป็นกลุ่มควบคุม 52 คน และกลุ่มทดลอง 40 คน รวมทั้งสิ้น 92 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วยแบบประเมินความรู้เข้าใจเรื่องวัฒนธรรมอาเซียน แบบสอบถามความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานและกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ แบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน สำหรับขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ มีดังนี้

1. แบบประเมินความรู้ความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมอาเซียน แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน และแบบสัมภาษณ์ความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน: ผู้วิจัยสร้างแบบประเมินความรู้ความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมอาเซียน จำนวน 20 ข้อ ซึ่งมีเนื้อหาเกี่ยวกับวัฒนธรรมที่เป็นวัตถุและไม่ใช่วัตถุของประเทศสมาชิกในอาเซียน ความเหมือนและความแตกต่างของวัฒนธรรมในประเทศสมาชิกอาเซียนกลุ่มลุ่มน้ำโขง ความเหมือนและความแตกต่างของวัฒนธรรมในประเทศสมาชิกอาเซียนกลุ่มมุสลิม สำหรับแบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน จำนวน 17 ข้อ แบ่งเป็น 5 ด้าน ได้แก่ ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านการจัดกิจกรรม ด้านแหล่งค้นคว้าผลงานวิจัย ด้านเนื้อหา และด้านการประเมินผล ซึ่งมีลักษณะเป็นมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) 5 ระดับ โดยให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน ตรวจสอบความเที่ยงตรงของเนื้อหา (IOC) ซึ่งมีค่า 0.67-1.00 และนำเครื่องมือดังกล่าวไปทดสอบความเชื่อมั่นทั้งฉบับ พบว่ามีค่าเท่ากับ 0.87 นอกจากนี้ ผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์นักศึกษาเพื่อเก็บข้อมูลเสริมเกี่ยวกับข้อคิดเห็น ปัญหาที่พบ และข้อเสนอแนะต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน

2. กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน และกิจกรรมการเรียนรู้แบบปกติ: ผู้วิจัยเขียนแผนการจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานและการเรียนรู้แบบปกติ เรื่อง “วัฒนธรรมอาเซียน” ซึ่งเป็นหัวข้อหนึ่งในวิชา GE140 ประชาคมอาเซียน และให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบรวมถึงแก้ไขรายละเอียดของแผนการจัดกิจกรรมก่อนที่จะนำไปใช้

ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาหลักการสอนโดยใช้วิจัยเป็นฐาน (ไพฑูริย์ สีนลารัตน์, 2555; ทิศนา ข้ามมณี, 2555; สมหวัง พิธิยานุวัฒน์ และทัศนีย์ บุญเติม, 2545

อ้างถึงใน ไพฑูริย์ สีนลารัตน์, 2555; Green, 2011) ซึ่งผู้วิจัยได้เลือกรูปแบบการเรียนรู้โดยให้นักศึกษาค้นคว้าองค์ความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนจากวิทยานิพนธ์หรืองานวิจัยจากฐานข้อมูลออนไลน์ที่ห้องสมุดมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตเป็นสมาชิก และให้นักศึกษานำองค์ความรู้ที่ได้มาอภิปรายโดยเชื่อมโยงกับเนื้อหาสาระที่เรียนในชั้นเรียน และอภิปรายเกี่ยวกับการใช้ประโยชน์จากผลงานวิจัย รวมถึงการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของวัฒนธรรมระหว่างประเทศสมาชิกในอาเซียน ส่วนการเรียนรู้แบบปกติเน้นการบรรยายเนื้อหาวัฒนธรรมอาเซียนโดยผู้วิจัยเป็นหลัก และให้นักศึกษาอภิปรายประโยชน์ของความรู้ที่ได้จากการเรียน รวมถึงการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของวัฒนธรรมระหว่างประเทศสมาชิกในอาเซียน

วิธีดำเนินการวิจัย

งานวิจัยนี้เป็นการทดลองแบบมีกลุ่มควบคุม และมีการทดสอบก่อนและหลังทดลอง (Pretest-Posttest Control-Group Design) (ผ่องพรรณ ตรียมงคลกุล และสุภาพ ฉัตรภรณ์, 2549; Johnson & Christensen, 2004) คือ การศึกษาเปรียบเทียบ 2 กลุ่มระหว่างกลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลอง ซึ่งในที่นี้หมายถึง การเปรียบเทียบความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนระหว่างก่อนเรียน (Pretest) และหลังเรียน (Posttest) ของกลุ่มทดลอง (เรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานในรูปแบบการให้นักศึกษาเรียนรู้จากผลงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์) และการเปรียบเทียบความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนหลังเรียน (Posttest) ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม (เรียนรู้แบบปกติ)

สำหรับขั้นตอนการดำเนินการวิจัยกับกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม มีดังนี้

1. กลุ่มทดลอง

1.1 การทดสอบก่อนเรียน: ในสัปดาห์ที่ 2 ของการเรียนการสอน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบประเมินความรู้ความเข้าใจของตนเองเกี่ยวกับวัฒนธรรมอาเซียน (Pretest)

1.2 การทดลอง: ในสัปดาห์ที่ 2 ของการเรียนการสอน ผู้วิจัยให้นักศึกษาแบ่งกลุ่มย่อยเป็น 10 กลุ่ม ซึ่งแต่ละกลุ่มจะจับสลากเลือกประเทศสมาชิกของอาเซียนกลุ่มละ 1 ประเทศ เพื่อค้นคว้าผลงานวิจัยหรือ

วิทยานิพนธ์ปัจจุบันที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมของประเทศที่นักศึกษาจับสลากได้ โดยผู้วิจัยอาศัยวิธีการค้นคว้างานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์จากฐานข้อมูลออนไลน์ (Online Database) ที่ห้องสมุดมหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตเป็นสมาชิก รวมถึงอธิบายแนวทางการนำเสนอผลการศึกษาค้นคว้างานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์และวิธีการประเมินผลงานของนักศึกษา

ในสัปดาห์ที่ 3 ของการเรียนการสอน ผู้วิจัยให้นักศึกษานำเสนอรายชื่อและบทคัดย่อของงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ที่ไปค้นคว้านอกเวลาเรียน เพื่อให้ผู้วิจัยช่วยคัดเลือกงานที่มีความเหมาะสมกับเนื้อหาสาระของวิชาและมีความทันสมัย รวมถึงแนะนำวิธีการอ่านผลรายงานการวิจัย และในทุกสัปดาห์ที่ 3-6 ของการเรียนการสอน ผู้วิจัยให้นักศึกษารายงานผลจากการศึกษาค้นคว้างานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ที่ได้จากฐานข้อมูลออนไลน์ รวมถึงปัญหาที่พบและต้องการให้ผู้วิจัยช่วยเหลือ เช่น ปัญหาในการอ่านและแปลงานวิจัยที่เป็นภาษาอังกฤษ และปัญหาในการเตรียมนำเสนอผลงานการค้นคว้า

อย่างไรก็ดี จากการค้นคว้างานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมอาเซียนจากฐานข้อมูลไทย เช่น ThaiLis พบว่า มีเนื้อหาไม่ครอบคลุมวัฒนธรรมอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ หรือมีเนื้อหาที่ไม่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาสาระของวิชา ดังนั้น จึงแก้ปัญหาด้วยการใช้ฐานข้อมูลงานวิจัยของต่างประเทศ เช่น ProQuest ซึ่งพบว่ามีเนื้อหาครอบคลุมวัฒนธรรมอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ

ในสัปดาห์ที่ 7 ของการเรียนการสอน นักศึกษาแต่ละกลุ่มนำเสนอองค์ความรู้จากผลงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมอาเซียนในประเด็นต่างๆ ได้แก่ ชื่อเรื่อง วัตถุประสงค์ การวิจัย ระเบียบวิธีวิจัย และผลการวิจัย โดยอภิปรายผลการวิจัยเชื่อมโยงกับเนื้อหาสาระเรื่องวัฒนธรรมอาเซียนซึ่งเรียนในชั้นเรียน การใช้ประโยชน์จากผลการวิจัย รวมถึงการเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของวัฒนธรรมระหว่างประเทศสมาชิกในอาเซียน

1.3 การทดสอบหลังเรียน: นักศึกษาทำแบบประเมินความรู้ความเข้าใจของตนเองเกี่ยวกับเรื่อง

วัฒนธรรมอาเซียน (Posttest) และทำแบบสอบถามความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน

2. กลุ่มควบคุม

2.1 การทดสอบก่อนเรียน: ในสัปดาห์ที่ 2 ของการเรียนการสอน ผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบประเมินความรู้ความเข้าใจของตนเองเกี่ยวกับวัฒนธรรมอาเซียน (Pretest)

2.2 การสอนแบบปกติ: ในสัปดาห์ที่ 3-4 ของการเรียนการสอน ผู้วิจัยสอนเนื้อหาสาระเรื่องวัฒนธรรมอาเซียนของ 10 ประเทศ โดยเน้นการบรรยายและมอบหมายให้นักศึกษาอภิปรายเนื้อหาสาระโดยนำเสนอหน้าชั้นเรียนและเขียนสรุปเนื้อหาที่ได้จากการเรียน รวมถึงเปรียบเทียบความเหมือนและความแตกต่างของวัฒนธรรมระหว่างประเทศสมาชิกในอาเซียน

2.3 การทดสอบหลังเรียน: ภายหลังจากการจัดกิจกรรมการอภิปรายความรู้หลังการเรียนแบบปกติแล้ว ผู้วิจัยให้นักศึกษาทำแบบประเมินความรู้ความเข้าใจของตนเองเกี่ยวกับเรื่องวัฒนธรรมอาเซียน (Posttest)

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. การวิเคราะห์ระดับความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนของนักศึกษา ใช้สถิติเชิงพรรณนา ได้แก่ ค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยกำหนดเกณฑ์ประเมินและความหมายของระดับความรู้ ดังนี้ 1.00 -1.50 (ต่ำ) 1.51-2.50 (ค่อนข้างต่ำ) 2.51-3.50 (ปานกลาง) 3.51-4.50 (ค่อนข้างสูง) และ 4.51-5.00 (สูง) สำหรับการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของระดับความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนระหว่างก่อนและหลังการเรียนรู้อาศัยผู้วิจัยเป็นฐานของกลุ่มทดลองใช้สถิติ Paired t-test ส่วนการวิเคราะห์เปรียบเทียบค่าเฉลี่ยระดับความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนหลังการเรียนระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม ใช้สถิติ Independent t-test

2. การวิเคราะห์ความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานใช้สถิติค่าเฉลี่ย และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยกำหนดเกณฑ์ประเมินและความหมายของระดับความพึงพอใจดังนี้ 1.00-1.50 (ต่ำ) 1.51-2.50 (ค่อนข้างต่ำ) 2.51-3.50 (ปานกลาง) 3.51-4.50 (ค่อนข้างสูง) และ 4.51-5.00 (สูง)

3. การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis) สำหรับข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์นักศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน

ผลการวิจัย

1. จากการเปรียบเทียบระดับความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนของนักศึกษาที่เรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานพบว่า นักศึกษามีความรู้ก่อนเรียนระดับปานกลาง (Mean = 2.62, S.D. = 0.69) และมีความรู้หลังเรียนระดับค่อนข้างสูง (Mean = 3.74, S.D. = 0.42) เมื่อทดสอบด้วยสถิติ Paired t-test พบว่า นักศึกษามีความรู้หลังเรียนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 ($t = 8.842$, Sig. = 0.000)

2. จากการเปรียบเทียบระดับความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนของนักศึกษาภายหลังการเรียนระหว่างกลุ่มที่เรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานและกลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติด้วยสถิติ Independent t-test พบว่า กลุ่มที่เรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน (Mean = 3.74, S.D. = 0.42) มีความรู้สูงกว่ากลุ่มที่เรียนรู้แบบปกติ (Mean = 3.53, S.D. = 0.55) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ($t = 2.108$, Sig. = 0.019)

3. จากการศึกษาความพึงพอใจของนักศึกษาที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจในภาพรวมที่ระดับค่อนข้างสูง (Mean = 4.20, S.D. = 0.35) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า นักศึกษาพึงพอใจด้านอาจารย์ผู้สอนมากที่สุด (Mean = 4.54, S.D. = 0.43) รองลงมา คือ ด้านการประเมินผล (Mean = 4.34, S.D. = 0.56) ด้านการจัดกิจกรรม (Mean = 4.20, S.D. = 0.48) ด้านแหล่งค้นคว้าข้อมูลผลงานวิจัย (Mean = 4.03, S.D. = 0.39) และด้านเนื้อหา (Mean = 4.01, S.D. = 0.67) ตามลำดับ

4. จากการสัมภาษณ์นักศึกษาเกี่ยวกับความคิดเห็นที่มีต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน พบประเด็นสำคัญ ดังนี้

4.1 นักศึกษาสามารถค้นคว้าความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนได้ตามประเด็นที่สนใจ และทำให้ได้รับความรู้ใหม่และกว้างกว่าการเรียนรู้จากผู้สอนในชั้นเรียน เช่น การได้เรียนรู้วัฒนธรรมของกลุ่มชาติพันธุ์ในอาเซียน วัฒนธรรมของชาวคริสต์ในมาเลเซีย และวัฒนธรรมของชาวมุสลิมในฟิลิปปินส์

“ในฐานะข้อมูลมีเรื่อง (งานวิจัย) ให้เลือกเยอะมาก พยายามเลือกเรื่องที่น่าสนใจ” (นักศึกษาชาย)

“ได้รู้วัฒนธรรมใหม่ๆ ของอาเซียนปกติอาจารย์สอนแต่วัฒนธรรมอาเซียนของคนส่วนใหญ่ แต่งานวิจัยทำให้รู้จักวัฒนธรรมของคนกลุ่มย่อย (กลุ่มชาติพันธุ์) ด้วย” (นักศึกษาหญิง)

“ได้รู้จักวัฒนธรรมท้องถิ่น ชีวิตของคนหลายๆ กลุ่มในอาเซียน” (นักศึกษาหญิง)

4.2 เนื่องจากข้อจำกัดของงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ที่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมอาเซียนในฐานข้อมูลออนไลน์ของไทยมีเนื้อหาไม่ครอบคลุมวัฒนธรรมอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ นักศึกษาจึงต้องค้นคว้าข้อมูลจากฐานข้อมูลออนไลน์ของต่างประเทศ ปัญหาที่พบคือ นักศึกษาส่วนใหญ่มีปัญหาในการอ่านและแปลงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ภาษาอังกฤษ หรือกล่าวได้ว่า ทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษาเป็นอุปสรรคในการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานในครั้งนี้

“อ่านยาก บางคำแปลเป็นไทยแล้วก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี” (นักศึกษาหญิง)

“ไม่เข้าใจคำศัพท์ พวกศัพท์วิจัยบางคำเปิดดิก (ดิกชันนารี) ก็ไม่เจอ เลยต้องแปลข้ามศัพท์บางคำไป” (นักศึกษาชาย)

4.3 เนื่องจากนักศึกษาไม่เคยเรียนวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยมาก่อน ดังนั้น นักศึกษาจึงให้ข้อเสนอแนะต่อการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิจัยเป็นฐาน โดยเน้นให้ผู้สอนอธิบายคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย รวมถึงขั้นตอนการทำวิจัย เพื่อให้ นักศึกษาสามารถอ่านรายงานผลการวิจัยหรือวิทยานิพนธ์เพื่อค้นคว้าข้อมูลในการเรียนการสอนได้เข้าใจมากขึ้น

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยข้างต้น ผู้วิจัยได้นำมาอภิปรายผลโดยแบ่งเป็น 4 ประเด็น ดังนี้

1. จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า นักศึกษาที่เรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานมีความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียน หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.001 เป็นไปตามแนวคิดการจัดการเรียนการสอนโดยใช้วิจัยเป็นฐาน (ไพฑูริย์ สีนลารัตน์, 2555) กล่าวคือ การสอนด้วยวิธีการดังกล่าวเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ผ่านการแสวงหาความรู้

อย่างเป็นระบบ ทำให้ผู้เรียนได้พบความรู้ใหม่ด้วยตนเอง และได้รับทราบว่าคุณค่าความรู้ในปัจจุบันของวิชานั้นเป็นอย่างไร นอกจากนี้ การให้ผู้เรียนได้ใช้ผลการวิจัยเป็นเครื่องมือในการเรียนรู้เนื้อหาสาระต่างๆ ยังมีส่วนช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ที่ลึกซึ้งขึ้น (ทีศนา แจมมณี, 2555) หรือกล่าวได้ว่า การเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานของวิชา GE140 ประชาคมอาเซียน สามารถเพิ่มความรู้ความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมอาเซียนให้แก่แก่นักศึกษาได้อย่างประสบความสำเร็จนั้น ส่วนหนึ่งมาจากแนวทางการจัดการเรียนการสอนที่ให้นักศึกษาเรียนรู้และร่วมกันอภิปรายองค์ความรู้หรือข้อค้นพบที่ได้จากงานวิจัยที่เป็นปัจจุบัน (Green, 2011)

ข้อค้นพบจากงานวิจัยนี้ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยที่ผ่านมา (กิตดาพันธุ์ ฝาชัยภูมิ, 2554; พรรณี บัญชรหัตตกิจ, 2555; พัชร จันทรพิง, 2554; Hassan, 2013) กล่าวคือ การให้ผู้เรียนได้เรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน ซึ่งไม่จำเป็นต้องใช้กับวิชาที่มีเนื้อหาเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัยเท่านั้น จะช่วยให้ผู้เรียนมีความรู้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และทักษะในวิชานั้นๆ สูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

2. จากการทดสอบสมมติฐานพบว่า นักศึกษาที่เรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานมีความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียน สูงกว่านักศึกษาที่เรียนรู้แบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากกระบวนการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานในวิชา GE140 ประชาคมอาเซียน เปิดโอกาสให้นักศึกษาได้เรียนรู้ตามความสนใจของนักศึกษา และมีการอภิปรายแลกเปลี่ยนเรียนรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนทั้ง 10 ประเทศระหว่างกลุ่มในชั้นเรียน จึงส่งผลให้นักศึกษามีความรู้เรื่องวัฒนธรรมอาเซียนสูงกว่าการเรียนรู้แบบปกติ ซึ่งเป็นไปตามหลักการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน (ไพฑูริย์ สีนลารัตน์, 2555) กล่าวคือ การเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานเป็นการสนับสนุนแนวคิดของการเรียนการสอนที่ยึดผู้เรียนเป็นศูนย์กลางและเหมาะสมกับยุคปัจจุบัน เนื่องจากสังคมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา องค์ความรู้ใหม่ๆ จึงเกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง การเรียนรู้โดยผ่านตัวผู้สอนอย่างเดียวย่อมไม่ทันและไม่เพียงพอกับการเปลี่ยนแปลงที่เป็นอยู่ ดังนั้น การเรียนรู้โดยศึกษาจากผลงานวิจัยปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมอาเซียนจึงมีส่วนช่วยให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรม

อาเซียนได้ดีกว่าการเรียนรู้แบบปกติหรือจากตัวผู้สอนแต่เพียงอย่างเดียว

นอกจากนี้ การจัดกิจกรรมของวิชา GE140 ประชาคมอาเซียน โดยให้นักศึกษาเรียนรู้จากผลงานวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ปัจจุบันที่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมอาเซียน ผ่านการสืบค้นจากฐานข้อมูลออนไลน์นั้นยังเป็นไปตามหลักการพัฒนาหลักสูตรการรู้อาเซียน (ASEAN Literacy) ของ สาลี ทองธวิ (2555) ซึ่งอธิบายว่า ควรให้ผู้เรียนได้ศึกษาทำความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับวัฒนธรรมและวิถีชีวิตของประชาชนในประเทศสมาชิกอาเซียน โดยจะต้องเลือกสรรเนื้อหาสาระที่ลุ่มลึกจากแหล่งข้อมูลที่หลากหลายและเป็นปัจจุบัน

ข้อค้นพบจากงานวิจัยนี้ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของ กิตดาพันธุ์ ฝาชัยภูมิ (2554) ซึ่งพบว่า ผู้เรียนที่ผ่านการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่ผ่านการเรียนรู้แบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ Cartwright (2012) ที่อธิบายว่า การเปลี่ยนรูปแบบจากการเรียนรู้แบบเดิมๆ (Chalk and Talk) มาเป็นการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน ช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจเนื้อหาสาระของวิชาได้ดีขึ้น

3. จากผลการวิจัย พบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจต่อการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานในระดับค่อนข้างสูง อย่างไรก็ตาม นักศึกษามีความพึงพอใจด้านเนื้อหาต่ำที่สุด ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากนักศึกษาต้องอ่านงานวิจัยที่เป็นภาษาอังกฤษ โดยรวมแล้วข้อค้นพบจากงานวิจัยนี้ สอดคล้องกับงานวิจัยของ Cartwright (2012) ซึ่งพบว่า นักศึกษามีความพึงพอใจและให้ผลสะท้อนกลับ (Feedback) ต่อการสอนโดยใช้วิจัยเป็นฐานสูงกว่าการสอนแบบปกติทั้งในระดับรายข้อและภาพรวม เช่นเดียวกับงานวิจัยของพรรณี บัญชรหัตตกิจ (2555) ที่พบว่า การนำกระบวนการวิจัยมาใช้ในการเรียนการสอนส่งผลให้นักศึกษามีความพึงพอใจในการเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4. เนื่องจากวิชา GE140 ประชาคมอาเซียน ไม่มีเนื้อหาที่สอนเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย จึงทำให้พบปัญหาประการหนึ่งในการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานของนักศึกษา คือ นักศึกษาไม่เข้าใจคำศัพท์ที่ใช้ในงานวิจัย กล่าวคือ งานวิจัยเกี่ยวกับวัฒนธรรมอาเซียนส่วนใหญ่นักศึกษาค้นคว้ามักใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ

นักศึกษาจึงพบปัญหาความไม่เข้าใจคำศัพท์ที่ใช้ในงานวิจัย เช่น Qualitative Data, Anthropological Fieldwork, Content Analysis, Ethnographic Research, Participant Observation เป็นต้น ผู้วิจัยจึงแก้ปัญหาด้วยการอธิบายคำศัพท์ที่พบในงานวิจัยให้นักศึกษาเข้าใจ

นอกจากนี้ ยังพบปัญหาอีกประการหนึ่ง กล่าวคือ แม้ว่านักศึกษามีความสามารถในการใช้คำสำคัญ (Keywords) ในการค้นหางานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาสาระวัฒนธรรมอาเซียน แต่เนื่องจากฐานข้อมูลงานวิจัยที่เป็นภาษาไทย เช่น ThaiLis มีเนื้อหาไม่ครอบคลุมหรือไม่เกี่ยวข้องกับวัฒนธรรมอาเซียนทั้ง 10 ประเทศ ดังนั้น นักศึกษาจึงต้องค้นคว้าจากฐานข้อมูลงานวิจัยของต่างประเทศเท่านั้น เช่น ProQuest ซึ่งพบว่า นักศึกษามีปัญหาในการอ่านและการแปลงานวิจัยที่เป็นภาษาอังกฤษ

ปัญหาดังกล่าวที่พบงานวิจัยนี้ มีความสอดคล้องกับงานวิจัยของพรรณิ บัญชรหัตถกิจ (2555) ซึ่งพบว่า นักศึกษามักสืบค้นฐานข้อมูลภาษาไทยมากกว่าภาษาอังกฤษ และนักศึกษาไม่สามารถวิเคราะห์บทความวิจัยภาษาต่างประเทศได้อย่างถ่องแท้ เนื่องจากมีข้อจำกัดด้านภาษาอังกฤษ และยังคงสอดคล้องกับงานวิจัยของพัชรี จันทร์เพ็ง (2554) ซึ่งพบว่า นักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจคำศัพท์ทางวิชาการบางคำที่ปรากฏในผลการวิจัย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะต่อการนำไปใช้ จากการนำกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานมาทดลองใช้กับ

หัวข้อวัฒนธรรมอาเซียนในวิชา GE140 ประชาคมอาเซียน เพื่อเป็นการเตรียมความพร้อมเข้าสู่ประชาคมอาเซียนในอนาคตให้แก่แก่นักศึกษานั้น ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะดังนี้

1.1 จากผลการวิจัยพบว่า กิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานเป็นเครื่องมือสำคัญที่มีส่วนช่วยเพิ่มพูนความรู้ความเข้าใจเรื่องวัฒนธรรมอาเซียนให้แก่ นักศึกษา และนักศึกษามีความพึงพอใจค่อนข้างสูงต่อการเรียนรู้ด้วยวิธีนี้ ดังนั้น จึงควรใช้กิจกรรมดังกล่าวมาประยุกต์ในหัวข้อหรือเนื้อหาสาระอื่นๆ ของวิชา เพื่อให้ให้นักศึกษามีความรู้เกี่ยวกับอาเซียนและประชาคมอาเซียนได้มากขึ้น

1.2 เนื่องจากวิชานี้ไม่มีเนื้อหาเกี่ยวข้องกับระเบียบวิธีวิจัย ดังนั้น ผู้สอนควรอธิบายระเบียบวิธีวิจัยและคำศัพท์ที่ใช้ในการวิจัย เพื่อให้ นักศึกษาสามารถอ่านรายงานผลการวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ได้เข้าใจมากขึ้น

1.3 ควรส่งเสริมให้มีการพัฒนาทักษะภาษาอังกฤษของนักศึกษา เพื่อให้ นักศึกษาสามารถอ่านและแปลรายงานผลการวิจัยหรือวิทยานิพนธ์ที่เป็นภาษาอังกฤษ ซึ่งจะทำให้การเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานมีประสิทธิภาพ

2. ข้อเสนอแนะต่อการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรทำวิจัยโดยศึกษาผลของการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานที่มีต่อทักษะด้านอื่นๆ ของนักศึกษา เช่น ทักษะการคิดวิเคราะห์

2.2 ควรทำวิจัยโดยนำการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานประยุกต์กับรายวิชาอื่นๆ เพื่อพัฒนาความรู้และทักษะในด้านต่างๆ ให้แก่นักศึกษา

เอกสารอ้างอิง

- กิตติพันธ์ ผาชัยภูมิ. (2554). การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องอาหารและโภชนาการ การคิดวิเคราะห์ และความคิดสร้างสรรค์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ที่เรียนด้วยการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐาน และการจัดการเรียนรู้แบบปกติ. วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม, มหาสารคาม.
- ทิสนา เขมมณี. (2555). ศาสตร์การสอน: องค์ความรู้เพื่อการจัดกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ. (พิมพ์ครั้งที่ 16). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ผ่องพรรณ ตรียมงคล และสุภาพ ฉัตรภรณ์. (2549). การออกแบบการวิจัย. (พิมพ์ครั้งที่ 5). กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.
- พรณี บัญชรหัตถกิจ. (2555). การพัฒนาการเรียนการสอนด้วยการจัดการการเรียนรู้โดยใช้การวิจัยในงานสุศึกษาและการส่งเสริมสุขภาพ. วารสารวิจัยสาธารณสุขศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น, 5(1), 97-105.
- พัชรี จันทร์เพ็ง. (2554). การจัดกิจกรรมการเรียนรู้โดยใช้วิจัยเป็นฐานเพื่อพัฒนาความรู้และทักษะการวิจัยของ นักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยขอนแก่น. วารสารวิจัย มข., 1(2), 21-44.
- ไพฑูริย์ สีนลารัตน์. (2555). หลักและเทคนิคการสอนระดับอุดมศึกษา. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา. (2556). การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ (คู่มืออาจารย์). กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต.
- สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ. (2554). แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่สิบเอ็ด พ.ศ.2555-2559. สืบค้นเมื่อ 18 กรกฎาคม 2556, จาก <http://www.nesdb.go.th/Portals/0/news/plan/p11/plan11.pdf>
- สำลี ทองธิว. (2555). หลักสูตรอาเซียนเพื่อการเรียนรู้อาเซียน. วารสารศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยนครสวรรค์, 14(3), 95-106.
- สุรินทร์ พิศสุวรรณ. (2555). อาเซียน รู้ไว้ ได้เปรียบแน่. กรุงเทพมหานคร: อมรินทร์พริ้นติ้งแอนด์พับลิชชิ่ง.
- Cartwright, N. (2012). *Research-Based Learning: A Coastal Engineering Case Study*. Retrieved July 30, 2013, from <http://www.aqee.com.au/conferences/2012/documents/abstracts/aqee2012-submission-32.pdf>
- Green, A. (2011). *Good Practice Guide: Research-Based Learning Strategies for Successfully Linking Teaching and Research*. Retrieved July 30, 2013, from http://www.griffith.edu.au/gihe/pdf/gihe_tipsheet_web_rbl.pdf
- Hassan, S. (2013). Applying Research-Based Learning in Medical Education through the Route of Special Study Modules: Notes from the UK, *SA-eDUC Journal* 10(1), 1-26.
- Johnson, B. & Christensen, L. (2004). *Educational Research: Quantitative, Qualitative and Mixed Approaches*. Boston, MA: Pearson Education.